

Jan Váchal

Manželstvím k lásce

Komedie o tom, že děti občas dokáží rodiče pořádně překvapit.

© Jan Váchal, 2019

Obsazení:

Tereza – dcera Marie a Karla

Marie – matka Terezy

Karel – otec Terezy

Andy – syn Majky a Eduarda

Majka – matka Andyho

Eduard – otec Andyho

(Jeviště je upraveno jako obývací pokoj – sedačka, stůl, židle apod. Na jeviště jsou dva vchody. Vpravo se vchází do kuchyně, vlevo se vychází ven z domu, na zahradu a také do prvního patra rodinného domu.)

Marie: (Volá a vchází na jeviště z kuchyně.) Karle! Karle! Kde sakra zase si?

Karel: (Leží v teplácích na kanapi.) Hádej třikrát, lásko.

Marie: No jasně. Zas tvůj oblíbený gaučing.

Karel: Jen okresní přebor. Na ligu málo trénuju.

Marie: Že málo? Koukni na ty péra!

Karel: Co by dala leckterá ženská za jistotu, kde má toho svýho chlapa.

Marie: (Jen mávne rukou.)

Karel: Potřebuješ něco, Maruš?

Marie: Představ si. Každou minutou přijde Terežka. Před chvilkou mi mobilovala z nádraží.

Karel: No fajn. Může mě otočit na druhé bok.

Marie: Víš, co to znamená?

Karel: Víím. Přiveze baťoh špinavýho prádla. Jako každých čtrnáct dní.

Marie: Je to i tvoje dcera. Měl bys mít radost, že tu s námi bude.

Karel: (Posadí se na kanapi.) A z čeho? Vejde do dveří a já se zeptám, tak co škola? A ona řekne dobrý, a já se zeptám, a co jinak? A ona řekne fajn.

Marie: Cyniku. To je přece tady hned jiná atmosféra. Terežka to tu úplně prozáří, jako sluníčko.

- Karel:** To jo. Asi bych se měl namazat. Myslím něčím s vysokým ochranným faktorem.
- Marie:** Ty mi prostě musíš zkazit každou radost, vid'?
- Karel:** Ty máš radost? Proč mi taky nákou nedáš?
- Marie:** (Dá bojovně ruce v bok.)
- Karel:** Dobrá, dobrá. Co je ode mne očekáváno?
- Marie:** Přijede tvoje jediná a tudíž nejmilovanější dcera, tak buď laskavě viditelně rád.
- Karel:** (Vstane.) Já jsem rád, protože ty jsi ráda. I Terezka bude ráda, že nás zase vidí, a tak budeme rádi úplně všichni. A nejen my, ale i kytky budou rády, obrazy, všechn nábytek, kuchyň a zahrada od samé radosti celá rozkvetě.
- Marie:** Víš, že jsi balvan?
- Karel:** Proto sis mě přece vzala, nebo ne?
- Marie:** (S úsměvem jde do kuchyně. Karel si zase lehá.)
- (Po chvílce nahlédne z druhé strany do pokoje Terezka, pak opatrně vejde a za ní jde Andy. Až u kanape si všimne táty.)
- Terezka:** Nazdar, tati.
- Karel:** (Vstane a kouká na Andyho.)
- Terezka:** Tati, tohle je Andy. Můj manžel.
- Andy:** (Natahuje ruku k pozdravu.) Těší mě.
- Karel:** (Couvá.) Marie, máš tady svoje sluníčko!
- Marie:** (Marie vejde v zástěře a překvapeně se zastaví.) To je překvapení, Terko. A že si neřekla, že nepřijedeš sama?
- Karel:** No, mohli jsme si s maminkou přichystat vidle a pochodně.

Marie: Nevšímej si ho. Je to bručoun. Kdo je ten mladý pán, Terezko?

Terezka: To je Andy, mami. Můj manžel.

Karel: Tomu já říkám hotová sluneční erupce.

Marie: (Nevěřicně.) Kdo?

Terezka: Andy.

Marie: To druhý.

Andy: Manžel. Těší mě, že vás poznávám.

Marie: (Ke Karlovi.) Vy jste se na mě domluvili. To je nějaká legrace, že jo?

Karel: V tomhle já nejedu.

Marie: (Nevěřicně.) Vy dva jste manželé, to jako svoji?

Terezka: Ano. Už dva týdny.

Karel: Tak matko, ode dneška pereš pro dva.

Marie: (Hystericky.) Prosím tě, mlč! Já tomu nerozumím. Jak to, že manželé? Proč? Manželství přece není jen tak. Je to vážné rozhodnutí, je to závazek. (Otočí se ke Karlovi.) Tak řekni taky něco!

Karel: Tak mám mlčet, nebo mluvit?

Marie: Seš chlap, tak konej.

Karel: (Mávne na Andyho.) Pojd' sem, mladej. Jak se jmenuješ?

Andy: Andy Tichý. Vlastně jsem Antonín, ale všichni mi říkají Andy.

Karel: Já jsem Karel a říkají mi Veliký. Nejspíš by si neuhodl proč?

Marie: (Zakřičí.) Karle!

Karel: Ukaž občanku a ten, no jak se to, a jo, oddací list.

Andy: (Podává mu je.)

- Karel:** (Čte.) Antonín Tichý, ženatý, manželka Tereza Tichá, rozená Mašková. Tak to je jasný. Naše malá holčička se nám vdala. A tohle vyžle je zeťák.
- Marie:** (Křičí.) Ale proč?
- Andy:** To bychom vám rádi s Terkou vysvětlili. Posad'te se, prosím, je na to dost málo času.
- Marie:** Jak málo času? Proč málo času? Já to vůbec nechápu.
- Terezka:** Víš, mami, za chvíli sem přijedou Andyho rodiče.
- Marie:** Karle, já se snad picnu.
- Karel:** A oni vědí, že vy dva jste manželé?
- Andy:** Ještě ne.
- Karel:** Tak tohle jsem už viděl v jedný detektivce od Agáty Christie. Myslím, že se jmenovala „Deset malých černoušků“. Hromada lidí, kteří se neznají, se sejde v jednom baráku a postupně se povraždí.
- Andy:** To byla fakt dobrá detektivka
- Terezka:** Nech toho. Rádi bychom vám řekli ten důvod.
- Marie:** A proč? Jen byste to museli za chvíli říkat ještě jednou. Zavolejte, až tu budou, já se musím jít někam zklidnit, nebo mě fakt omejou. (Rezignovaně odchází do kuchyně.)
- Karel:** Ukaž Andymu zahradu nebo dům nebo co chceš. Jdu se převlíct za člověka. (Odchází vlevo.)
- Andy:** Vaši jsou fajn.
- Terezka:** Jo. Vždycky pro mě chtěli to nejlepší.
- Andy:** (Kouká po sobě.) Snad to alespoň trochu splňuju.
- Terezka:** Nevím, nevím, jestli jsme to přece jen trochu nepřehnali.

Andy: Myslíš, že jim to zavolat nebo sdělit esemeskou by bylo lepší? Takhle je budeme mít pěkně pohromadě. Jsou to dospělí lidi a snad to pochopí.

Terezka: Nepochopí.

Andy: Jasně, nepochopí, ale mají nás rádi, tak to budou alespoň předstírat.

Terezka: (Přistoupí až k Andyemu.) Snad jsme se rozhodli správně.

Andy: Je na nás, aby to bylo správně. Jen na nás, a já každou minutou víc a víc cítím, že jsem udělal tu nejsprávnější věc ve svém životě.

(Ozve se domovní zvonek.)

Terezka: To je u branky.

Andy: Naši přijeli. Počkej tady, já je přivedu. (Odchází. Terezka nervózně chodí sem a tam. Mezitím přichází převlečený Karel.)

Karel: (Volá.) Marie, hosti přišli! Bude mejdan.

Marie: (Přichází už bez zástěry.) Jak můžeš v takovéhle chvíli ještě vtipkovat.

Terezka: Sluší ti to, maminko. Usměj se trošku, kvůli mně. Prosím.

(Do místnosti vchází Andy, Majka a Eda.)

Karel: Dobrý den. Vítám vás. Já jsem Karel Mašek a tohle je moje paní, Maruš. Jsme rodiče zde přítomné Terezky. (Ukazuje na dívku.)

Majka: Dobrý den, já jsem Majka Tichá a tohle je můj manžel Eduard. Snad nejdeme nevhod. Andy nás požádal, abychom přijeli, ale nic nám neřekl. Vždycky byl tak trochu tajnůstkář.

Karel: Jen trochu?

Eda: Eda. Rád vás poznávám.

Karel: Jen aby vám to vydrželo.

Eda: Prosím?

Karel: Tak se u nás posaďte. Dnes to není v naší režii, ale sólo budou hrát tady naši mladí. Takže, prosím, parket je váš.

(Všichni se posadí, jen mladí stojí.)

Tereзка: Drazí rodičové, rádi bychom tady s Andym s vámi probrali jednu v podstatě rodinnou záležitost.

Majka: Není milá?

Karel: K zulíbání.

Tereзка: Rádi bychom celou záležitost, tady s mým manželem, uvedli na pravou míru.

Eda: S kým?

Tereзка: Tady s Andym.

Majka: Vy se chcete vzít?

Andy: Nikoliv. My už jsme svoji.

Eda: (Ke Karlovi a Marii.) Vy to víte?

Marie: Asi deset minut. Výhoda domácího prostředí.

Majka: Vy tomu rozumíte?

Karel: (Marie a Karel záporně vrtí hlavou.) Ne, ale snad nám to teď vysvětlí. Pokud to vůbec jde.

Majka: Andy. Povídej!

Andy: Oba s Terkou, jak víte, studujeme psychologii na univerzitě. No a to nás přivedlo na takový nápad.

Marie: Vzít se a ještě k tomu tajně. Jak dlouho se vlastně znáte?

Tereзка: To je složitější, to bude potřebovat na vysvětlení pár vět bez přerušování.

Karel: Času dost. V televizi stejně nic není.

- Andy:** Tak tedy, Terezky jsem si všiml na jedné přednášce a pohledově se mi moc líbila.
- Marie:** Jak?
- Karel:** Nemohl z ní spustit oči, a už proboha neruš.
- Andy:** Správně. Líbila se mi. Měl jsem z ní takový hřejivý, lehce elektrizující pocit. Bylo fajn ji sledovat. Snad by totéž mohla říct i Tereška.
- Tereška:** Taky jsem si ho všimla a neosypala jsem se.
- Andy:** Prvně jsme spolu mluvili před měsícem na jednom semináři. Tedy přesněji nemluvili jsme spolu, jen jsme diskutovali ve skupině asi třiceti studentů.
- Eda:** Je to lepší a lepší. Před měsícem prvně slyšeli svoje hlasy. Jak jsou vlastně dlouho manželé?
- Marie:** Prý dva týdny.
- Karel:** Takže mezi tou besedou a svatbou bylo čtrnáct dnů? Proč takové prodlení?
- Andy:** Úřední formality.
- Majka:** Cože?
- Andy:** Mami, takhle to nedopovíme ani do zítřka.
- Tereška:** Ten seminář byl obecně o vztazích a jejich udržování. Hlavním tématem byla minulost a takzvané sňatky z rozumu, tedy situace, kdy se lidi brali pro majetek bez toho, že by se znali a něco k sobě cítili. Ale probírala se i jiná, současná témata. Andy mě zaujal tím, jak obhajoval možnost sňatků na dobu určitou.
- Eda:** To existuje?
- Andy:** Samozřejmě, že ne. Byla to jen hypotetická otázka. Jen jak by to mohlo vypadat, kdyby byly.
- Tereška:** Andy to vášnivě obhajoval a mě to žralo. Taková pitomost. Manželství

na pět, deset let a konec. Nechácala jsem, jak takový pako vůbec vzali na fakultu.

Eda: Tak proč jste si ho proboha brala?

Terezka: Dobrá otázka. Počkala jsem si na něj a hned jsem se do něj pustila. Jak může něco takového vůbec hájit? Jak vůbec něco takového může brát vážně? No a on mě uzemnil tím, že si také myslí, že je to blbost, ale že mu vadilo, že jsou všichni proti, a že si myslí, že i blbý nápad má nárok na svého advokáta, byť ex offio, a tak se toho ujal.

Karel: Zjevně to nebyl jeho jedinej divnej nápad.

Terezka: Tati, prosím. Asi hodinu jsme pak seděli na lavičce a povídali si o té besedě. Vlastně jsme se vrátili k hlavnímu tématu. Těm sňatkům z rozumu. Tedy situacím, kdy o sňatku vlastně rozhodli rodiče a mladí šli do manželství bez toho, aby se znali nebo dokonce měli rádi.

Andy: Psychologicky jde o velmi zajímavé spektrum pocitů a nálad, od prudkého odmítání až po totální rezignaci na všechno. Ale někde mezi tím, a to je to, co by mohlo být přínosné pro dnešní uspěchanou dobu, je snaha takových lidí najít východisko v navázání vztahu, který je pevný a obohacující.

Majka: Rozumí tomu někdo?

Eda: Já jsem prosazoval, aby šel radši na práva. Ale to ne!

Terezka: Prostě jsme si řekli, že nasimulujeme situaci nuceného svazku. Vezmeme se a budeme k sobě hledat cestu. Budeme hledat lásku na celý život.

Andy: Já věřím tomu, že když já se budu snažit udělat Terezku šťastnou a ona se bude snažit udělat šťastného mě, tak můžeme mít nádherný vztah, lepší a kvalitnější než všichni ti, kteří prožili obrovskou zamilovanost, dlouho spolu chodili a od manželství v podstatě očekávají, že to tak bude věčně.

Marie: Lidi se přece berou právě proto, že se milují.

Terezka: No já vidím lásku jako takové vzácné a hodně plaché zvíře. Když máš štěstí, tak ho potkáš, ale mnozí ho jen zahlédli nebo o něm jen slyšeli nebo četli. Ale je i druhá možnost. Nečekat na náhodu a přilákat ho k

sobě. Nabídnout mu svoje srdce na dlani a ono přijde samo. Pomalu, opatrně, ale nakonec přijde. A zůstane. Pokud budeš moc chtít. Na lásku totiž není nárok.

Karel: Opravdu?

Terezka: Není na ni nárok. Kdyby byl, tak bychom ji chodili fasovat na obecní úřad.

Majka: I tak si myslím, že to je nějaké uspěchané. Jestli tomu rozumím, tak jste se vzali po čtrnáctidenní známosti.

Andy: Nikoliv. My jsme se na svatbě dohodli už po tom semináři. Od té dohody jsme se sobě důsledně vyhýbali. Formuláře jsme vyplnili po emailu, podepsané si je předali přes kámošku a vlastně podruhé v životě jsme se setkali až na té svatbě.

Marie: Takže jste se vůbec neznali? Ani ťuk?

Andy: V tom je ten celý fór.

Majka: Tak on je to vtip! To celé je jen jako?

Terezka: Není. Na té lavičce jsme se dohodli, že se nejdřív vezmeme a poznávat se budeme až po svatbě. Jako to bývalo dřív, když přišel pantáta za synem a řekl mu: Andy, tedy vlastně Antoníne, vezmeš si Terezu z vedlejší vsi a grunty se spojí. S jejím otcem jsme si už plácli. Svatba je v sobotu, tak si nezapomeň umejt krk.

Eda: Takže na svatbě jste spolu mluvili podruhé v životě?

Andy: Ano.

Majka: A který blázen vám to dosvědčil?

Andy: Děkan se svojí sekretářkou, ale museli jsme mu slíbit, že nikomu neřekneme, že jsme je viděli spolu.

Marie: No já myslím, že je třeba ihned najít viníka.

Terezka: Čeho, mami?

Marie: Tohohle bláznovství. A nemyslím si to jen já, ale i táta. Že jo, Karle?

- Karle:** (Jen pokrčí rameny.)
- Marie:** Kdo s tím návrhem přišel jako první?
- Majka:** A není to jedno?
- Marie:** Já si myslím, že s tím přišel váš kluk. Říkal, že po ní delší dobu pokukoval. Chlapi jsou všichni stejní.
- Eda:** A vaše dcera s tím okamžitě souhlasila. Jestli to nebude tak, že ho k tomu přiměla. To ženský uměj moc dobře.
- Marie:** Naše Terezka je slušné, kultivované děvče.
- Eda:** A náš Andy je rozený gentleman.
- Marie:** Terezka umí tři jazyky a obstojně hraje na klavír.
- Eda:** Andy dělal atletiku a je velmi sečtělý.
- Karel:** Fakt? Taky máme doma jednu knížku. Že jo, mámo? Myslím, že je vkladní... nebo výherní?
- Eda:** Děláte si ze mě legraci?
- Karel:** Vy jste si začal.
- Majka:** Ale pánové, uklidněte se.
- Karel:** Heleďte, váš syn je na Karlově univerzitě, naše dcera je na té zatracené psychologii taky. Takže lze předpokládat, že ani jedni nejsme neandrtálci. Myslím, že otázka zní, jestli do toho máme vůbec nějak zasahovat.
- Marie:** Musíme. Když nemají rozum oni, tak ho musíme mít my. Tak kdo s tím přišel jako první?
- Terezka:** Nevzpomínám si.
- Andy:** Už mi to nějak vypadlo.
- Marie:** (K Terezce.) Nehraj tady na nás sklerózu tety Vilmy.

- Terezka:** To není přece důležité. Pro nás to není důležité. Bylo to naše rozhodnutí a my si za ním stojíme jako jeden muž. Vlastně jako muž a žena, ergo manželé.
- Andy:** Jako skála. Chci říct jako rodina, základ státu.
- Eda:** Ale mě by to taky zajímalo.
- Marie:** Terko, kápní božskou!
- Terezka:** Ne. Je to naše tajemství.
- Andy:** Jasně. Respektujte to. Konec konců my nějaké to tajemství potřebujeme.
- Eda:** Proč?
- Andy:** Proč, proč... Je to to jediné, co zatím máme, kromě oddacího listu.
- Majka:** No. Jak to tak vypadá, tak se viníka nejspíš nedoberem.
- Terezka:** To jsme my dva. Rukou společnou a nerozdílnou. A po pravdě, od vlastních rodičů bychom spíš očekávali podporu.
- Karel:** Žehnám vám, děti. Víc se s tím stejně dělat nedá.
- Marie:** Karle, to přece nemůžeš myslet vážně! Děti udělají takovou hloupost, a ty je v tom budeš ještě podporovat.
- Karel:** A to je mám vyhnat z domu?
- Marie:** (Rezignovaně.) To ne, nebo jó? Já vlastně sama nevím.
- Karel:** Tak se zeptej Terezky. Ta studuje psychologii.
- Majka:** Já myslím, že bude lepší, když se trochu zklidníme. Asi nebudu daleko od pravdy, když řeknu, že jsme všichni trochu ve stresu. Navrhuju bilaterální jednání.
- Eda:** Copak jsme v OSN?
- Majka:** Já myslím, že si prostě promluvíme samostatně každý s vlastním

potomkem a pak třeba s tím druhým, a k něčemu snad dojdeme.

- Karel:** Já bych jeden zaručeně zklidňující návrh měl hned. Co kdybychom si tykali, když jsme teď jedna rodina.
- Marie:** A neměla bych rovnou narazit sud piva?
- Karel:** Jen žertuje. My jsme spíš na víno.
- Majka:** Já jsem pro.
- Eda:** To přece nemyslíte vážně?
- Karel:** Tak Eduarde, pro dobrou vůli. Jsme přece civilizovaní lidé. Terko, přines skleničky. (Rozlije láhev do sklenic.) Takže ať to dobře dopadne.
(Přítukávají si, oslovují se křestními jmény.)
- Karel:** (Po přípitku.) Takže Terko, Maruš, my bychom mohli obsadit kuchyň a Andyho s rodiči necháme tady. Určitě si mají co říct. (Odcházejí.)
- Eda:** Já tomu, Andy, vůbec nerozumím. My jsme přece pro tebe s mámou udělali první poslední.
- Andy:** Ale tati, nevyhloupil jsem přece banku.
- Eda:** Ale oženil ses, nic jsi nám neřekl a my teď tady před cizími lidmi musíme poslouchat, že sis ji vzal, aby se spojily nějaký grunty.
- Andy:** To byl jen příměř.
- Eda:** Slušnost by byla slečnu rodičům alespoň představit.
- Andy:** Nepředstavili jsme se ani sami sobě.
- Eda:** (K Majce.) S kým ho máš? Tohle přece nemůže bejt můj syn!
- Majka:** Podívej, Toníku, ale já vím..., Andy. Jsou určité hranice, které by se v rodině měly ctít.
- Andy:** Nebo překračovat. Překonávat nebo rovnou bořit.
- Eda:** Tak to vidíš. Vychovali jsme si doma bořitele hranic, maminko!

- Andy:** Ale tati! Copak se ti Terezka nelíbí? Je to přece hezká holka, z dobré rodiny, vtipná, milá, komunikativní, inteligentní.
- Eda:** A to ti stačí?
- Andy:** No je to lepší, než kdyby kulhala, šilhala, hulila jako tovární komín a každého oslovovala ty vole.
- Eda:** Slyšíš ho, pacholka. Ještě je na nás drzej.
- Majka:** Klid, Eduarde. Podívej, Andy, to se nám nesmíš divit, že máme o tebe starost. Uznej sám, že to, co jsi udělal, není úplně normální.
- Andy:** Já věděl, že mě pochopíš.
- Májka:** To jsem přece neřekla.
- Andy:** Vzali jsme se s Terezkou, abychom vyzkoušeli, jestli je možné krásný vztah mezi mužem a ženou vybudovat z ničeho. Oddací list nás vůči sobě činí odpovědnými a my se teď musíme oba snažit takový vztah vybudovat. A po pravdě mě baví dělat ji šťastnou.
- Majka:** No jasně, takhle je to v životě běžné. Dva spolu chodí a dělají se šťastnými.
- Andy:** Právě, že to tak chodí běžně. My to chtěli udělat jinak.
- Eda:** Tak jste to udělali. Jsi šťastný?
- Andy:** Jo. Připadám si jako kocour u smetany. Misku mám jistou, na tu mám z radnice papír, ale aby v ní každý den byla ta smetana, tak o to se už musím zasloužit sám.
- Eda:** Tak on si vzal vlastně misku na mlíko. To se asi mladý pán bál, aby si ji nevyhlídnul jinej kocour, a proto z rodičů udělal pitomce.
- Andy:** To mi křivdíš.
- Majka:** Pitomci je asi zbytečně silné slovo.
- Eda:** Tak voly!

Majka: Tak to radši ty pitomce.

Andy: Mám vás rád.

Eda: Tak se rozved'!

Andy: To nejde. Slíbil jsem, že s ní budu v dobrém i zlém.

Majka: No a je to venku. On nás testuje. Aplikovaná psychologie v praxi. Uvedl nás do stresu a teď nás pozoruje.

Eda: IQ testy nedělám. Jsem tak naštvanej, že bych šel do mínusu.

Majka: Zkoušíš nás? Mám pravdu, Andy?

Andy: Ne. Testuju sebe a nechci Terezku zklamat. Rozhodl jsem se hledat lásku, jako se dřív hledalo zlato.

Eda: Jak? To budeš lásku hledat s krumpáčem?

Andy: Ne. To prostě přišel zlatokop do divočiny, zatloukl kolíky do země a začal hledat. Buď našel, nebo ne, ale nikdy by nenašel, kdyby nehledal.

Majka: A co když ji nenajdeš?

Andy: Najdu. Každým dnem tomu věřím víc a víc.

Majka: To je tak romantické.

Eda: Prosím tě, mlč.

Andy: (Nahlas volá.) Terezko! Můžete se prosím vrátit z exilu.

(Terezka, Marie a Karel vcházejí na jeviště.)

Terezka: Volal jsi mě?

Andy: Měl jsem za to, že se tu máme poznat navzájem.

Eda: Jenže já tě nepoznávám.

Andy: Zajímavé.

- Eda:** Psychoanalýzu nepotřebuju.
- Majka:** Klid, pánové.
- Karel:** Myslím, Terko, že tady hromadná terapie fungovat nebude. Nejsme anonymní alkoholici.
- Andy:** Ale nějaké řešení by se hodilo.
- Karel:** A jéje. Večerní chvilka s psychologii.
- Marie:** Je to nutné?
- Karel:** Asi ano, pokud chceme přežít.
- Terezka:** Máte někdo lepší návrh?
- Karel:** Necháme to vyhnít.
- Eda:** Jsem pro radikálnější řešení.
- Karel:** Jasně. Vyplázneme na ně jazyk.
- Eda:** (Jen mávne rukou.) Slečno Terezo, mohu na slovíčko? (Tereza s Edou jsou vlevo, ostatní vpravo vzadu vytvoří hlouček a baví se tiše mezi sebou.)
- Eda:** Vypadáš jako rozumné děvče.
- Terezka:** Jen vypadám?
- Eda:** No řekněme, že rozumím tomu, že se ti to manželství zdálo jako zajímavý psychologický experiment, ale já myslím, že už toho bylo dost.
- Terezka:** Sotva jsme začali.
- Eda:** Andy je ještě děcko, no vždyť víš, muži dospívají mnohem později než ženy.
- Terezka:** Pozor na jazyk. Je to můj manžel, můj muž.
- Eda:** Studuješ psychologii, ale psycholog ještě nejsi. Dokonce mezi

vystudovaným a dobrým psychologem je ještě sakra velké kus cesty. Takže mě nerentgenuj očima. Do hlavy se mi nedostaneš.

Terezka: Platí to tykání pořád?

Eda: Jistě.

Terezka: Vidím ti až do žaludku, Edo. Tobě nevádí, že jsem si Andyho vzala. Vádí ti, že to nebylo tvoje rozhodnutí. Čekáš od Andyho nekonečný vděk za život a za výchovu. Očekáváš snad, že ta vděčnost bude větší než jeho vlastní sny, touhy, potřeby, nebo dokonce láska?

Eda: Koukám, že jsi ostrá jako břitva.

Terezka: Bráním svého muže.

Eda: Ne. Jen omlouváš svoje neomluvitelné chování.

Terezka: Ty jsi ale matroš. Myslím, že z tebe budu dlouho čerpat. Konzervativní mastodont ztracený v dnešní moderní době.

Eda: Jsem, jaký jsem. Mě už nezměníš.

Terezka: To ani nechci. To je věc Majky. Moje budoucnost je Andy.

Eda: Andy je moje minulost, přítomnost i budoucnost.

Terezka: V tom případě naše budoucnost.

Eda: Právě teď jsem proti.

Terezka: Mám to chápat jako vyhlášení války?

Eda: Až tak bych to nenazval.

Terezka: Pokud budeš po Andym chtít, aby si vybral mezi mnou a tebou, tak je to válka. A v té nakonec prohrajou úplně všichni.

Eda: Já to nezačal.

Terezka: Podle mě to ještě nezačalo. Pořád je ještě čas na dýmku míru. (Nato se Terezka otočí a jde k ostatním.)

(Všichni se rozptýlí po jevišti.)

- Marie:** Vůbec netuší, co takové manželství obnáší.
- Karel:** Teoreticky vědí víc než my. Oni to studují. My jsme šli cestou pokus omyl.
- Eda:** Zatím to u nich vypadá spíš na omyl omyl.
- Karel:** Terka má hezký recept na spokojený manželství. Jak byly ty zkratky od toho psychologa, co jste se o něm učili ve škole? Jak se vlastně jmenoval?
- Terežka:** Stanislav Kratochvíl. Jak ono to bylo? (Přemýšlí.) Manžel od ženy očekává Osta Nesta Seza Uu. A manželka od muže zase Popo Dupo Vypo Vyce.
- Eda:** Co je proboha zase tohle?
- Terežka:** Manžel očekává Osta, což je obdiv stále. I když zrovna není co obdivovat. To asi souvisí s faktem, že každý chlap je z třiceti procent ješitnost a zbytek je voda. Nesta je nezatěžovat starostmi. Těmi běžnými. Muži řeší hlavně politiku a fotbal. Zbytek je pod jejich rozlišovací schopnosti. Seza je sex, kdy se mu zachce.
- Majka:** Sex, kdy se mu zachce?
- Marie:** Lepší než s kým se mu zachce.
- Terežka:** No a Uu je uvařeno, uklizeno. Osta Nesta Seza Uu.
- Karel:** No a holky?
- Terežka:** Ženy očekávají Popo Dupo Vypo Vyce. Popo je posedět a popovídat. V lepším případě i vnímat, o čem žena mluví. Dupo je duševní porozumění. My jsme prostě romantické duše a každá chceme svého rytíře na bílém koni. Vypo znamená vycítit, co potřebuje, což je ovšem problém, protože toho muži většinou nejsou mentálně schopni. Ale i snaha se hodnotí, a Vyce je vyjadřovat lásku celým životem. To znamená nezapomínat na narozeniny, svátky, různá výročí, občas koupit květiny, bonboniéru nebo třeba mercedes.
- Karel:** (Uznale.) Hmmm. Máte to zmáklý.
- Eda:** Podle mě je to celý Kranadr. (Chvilku se rozhlíží po ostatních.)

Kravina na druhou.

- Majka:** V životě jsou důležitější věci. Kde třeba budete po škole bydlet?
- Karel:** Klidně u nás. Stejně mě už nebaví chodit do schodů, takže můžou mít pro sebe celý patro. A u domu je velká zahrada, tam se vejde kopa vnoučat.
- Tereзка:** (Zatahá Karla za rukáv.) Tati, kopa je šedesát.
- Karel:** To je mandel, ne?
- Tereзка:** Mandel je patnáct a čtyři mandele je kopa.
- Karel:** (Jen mávne rukou.) Na zahradu se vejdu všechna vnoučata, co se urodí.
- Eda:** (Vyděšeně.) Tak moment. Sotva se vzali.
- Marie:** Jasně. Na vnoučata je čas, až budou mít po škole.
- Karel:** Navíc, pokud si pamatuju, tak na narození dítěte je potřeba nějaký čas. Tuším devět měsíců, že jo? Tedy pokud to Brusel nezměnil.
- Majka:** Já se na vnoučata těším. (Podívá se na Edu, který je zamračený.) Nebo radši ne.
- Eda:** O čem to tu mluvíte? Vždyť se ani neznají. (Otočí se na Terezku.) Pokud jsem to pochopil správně, tak jste neměli ani jedno rande.
- Tereзка:** Počítá se radnice?
- Majka:** A co svatební hostina? Kde jste byli?
- Tereзка:** Měli jsme každý dva párky v rohlíku a pak napůl velký zmrzlinový pohár.
- Marie:** To hrůza! Jak si někdo může dát zmrzlinu na párek v rohlíku?
- Andy:** Většina peněz padla na svatební kytku.
- Karel:** To se musí napravit. Svatba je už pryč, ale svatební hostinu bychom udělat mohli. Tam není časový limit.

- Terezka:** Ani váhový.
- Eda:** O čem to tu všichni pořád mluvíte? Nejdřív děti a teď zase svatební hostina. Majko, jdeme.
- Andy:** Kam?
- Eda:** Do hotelu. Pro dnešek už to stačilo.
- Marie:** Můžete klidně přespat u nás. Máme pokoj pro hosty.
- Eda:** Děkuju, ale chceme to s mámou pořádně probrat. O samotě.
- Karel:** (Mluví k Marii.) Eda se bojí, že máme v pokoji mikrofon, a je mu jasný, že hotel už napíchnout nestihneme.
- Eda:** Andy, doprovodíš nás?
- Andy:** Jistě.
- Karel:** Tak nashle a hezké sny. (Marie jen mává.)

(Eda se jen otočí beze slova a jde ven. Andy jde za ním.)

- Majka:** Tak zítra. Snad bude ráno moudřejší večera. (Odchází.)
- Terezka:** (Doběhne ke dveřím a volá ven.) A brzo se vrať, Andy. Víš, že máme rozečtená jedna skripta.
- Karel:** To určitě.
- Terezka:** Radši ho půjdu vyhlížet k brance. (Jde ven.)
- Karel:** To bude nejlepší. No, my taky půjdem. Musíme nabrat síly na zítřejší klání. (Odchází s Marií do kuchyně.)

(Postupně se světlo z bílé mění na modrou, která evokuje noc. Zní hudba nebo nějaká píseň.)

(Modré světlo přechází pomalu ve světlo, jako když svítá. Ozve se kohout.)

(Marie vchází zleva. Znovu se ozve kohout.)

Karel: (Jen vzdálený hlas.) Drž zobák!

(Marie ukáže prstem do patra, jako by chtěla něco říct, ale pak jen mávne rukou, protože zrovna přichází zprava Terežka a nese ták.)

Terežka: Dobré jitro.

Marie: Ahoj, Terko. Co to máš?

Terežka: Snídani.

Marie: Myslím na sobě?

Terežka: (Odloží ták.) Noční košilka. Pěkná, co?

Marie: Taky krátká, a jak se zdá, hodně vzdušná.

Terežka: Ted' se to tak nosí. Myslíš, že do ní nemám vhodný nohy?

Marie: Nohy jsou dobrý, jenže jsou vidět.

Terežka: Ale, mami. Vždyť je moc hezká. (Točí se.)

Marie: No holka, je sice jednadvacátý století, ale i tak nevím...

Terežka: Je z Paříže.

Marie: Vážně?

Terežka: No fakt. Tedy alespoň to v tržnici říkal ten Vietnamec. „Panííí, to je z Paříííže!“

Marie: Že tě plácnu přes to, co na mě vystrkuješ.

Terežka: (Jen se mile usměje.)

Marie: Fakt bys zasloužila naplácat. Vyvedla jsi hezkou vylomeninu.

Terežka: Doufám, že ne. Jen jsem se bála, abych nezůstala sama.

- Marie:** Co to plácáš? Taková hezká holka? Na tebe se přece musí kluci lepit jako vosy na cukrkandl.
- Terezka:** Taky to není problém těch kluků, ale můj. Ta moje hlava plná psychologie. Každýho rozebírám, studuju, kategorizuju. Věřila bys, že když třeba jedu na přednášky tramvají, tak než tam dojedu, mají všichni cestující ode mě hotový osobnostní profil. A to se na ně jen dívám.
- Marie:** Proč ne rovnou diagnózu?
- Terezka:** To si přesně uhodila hlavičkou o hřebíček. Bohužel to беру až moc vážně. Každý kluk, který na mě promluví nebo jen okolo projde, je během chvilky naskenován, zanalyzován a shledán nevyhovujícím. Ze sta možných fobii jich má minimálně devadesát devět. Je okamžitě oznámkován a vyhodnocen buď jako geneticky nevhodný materiál, nebo jako perverzní úchyl. Nic mezi.
- Marie:** A Andy?
- Terezka:** To je stejný pako jako já. Chtěl se se mnou seznámit, ale zároveň se bál toho, co se o mně dozví.
- Marie:** Proto jste se vzali, aniž jste se nejdřív poznali?
- Terezka:** Jasně. A řeknu ti, že to byl nápad za milión. Najednou ze mě všechno spadlo. Nemusela jsem řešit, jestli je pro mě vhodnej nebo ne. Je můj a já si ten vztah prostě jen užívám.
- Marie:** A u něj jsi ještě žádnou úchylku neodhalila?
- Terezka:** Celou řadu klasických a navíc ještě několik v literatuře dosud nepopsaných, ale jsem připravená s nimi bojovat. Jsem šťastná.
- Marie:** Nic víc si nepřejí.
- Terezka:** Mám tě ráda, mami. Fakt hrozně moc.
- Marie:** Ale na rozvod mě už pozveš?
- Terezka:** Cítím, že to bude klasika. Dokud nás smrt nerozdělí. (Opět bere ták s jídlem.)

Marie: Kam vůbec jdeš s tím jídlem?

Tereška: Nesu Andymu snídani do postele. Musím si ho přece hýčkat.

Marie: Jen aby si na to moc nezvykal.

Tereška: (Podívá se směrem ke kanapi.) Zdá se mi to, nebo ty péra v gauči jsou zase víc dole?

Marie: Nebuď hubatá.

Tereška: To já jen tak, aby řeč nestála, ale už musím. Ten můj lev má už určitě hlad.

Marie: Ten můj už má jenom hlad.

Tereška: (Směje se a odchází vlevo. Současně přichází Karel. Oba se míjejí.) Nazdar, tati.

Karel: (Točí se za ní pohledem.) Hezký ráno, Terko.

Marie: Aby ti nevypadly oči.

Karel: Ale že se nám ta holka povedla. Radost pohledět.

Marie: Neměl bys náhodou jako otec spíš žárlit?

Karel: Já taky žárlím. Vidělas, nese mu snídani.

Marie: No jasně, že mě to hned nenapadlo.

Karel: To je přece hezké. To by se mohlo ujmout, jako nová rodinná tradice.

Marie: To jako snídaneč do postele? No konečně proč ne. Alespoň něco bys tam dělal.

Karel: Tak dohodnuto.

Marie: Na to zapomeň. Neuvěřitelně drobíš.

Karel: Chutná mi.

- Marie:** Měli bychom si radši sezpívat noty. Za chvílku přijdou Tichovi, nebo snad Tiší? Co je správně?
- Karel:** Co já vím?
- Marie:** Jaké zaujmeme stanovisko?
- Karel:** Co chceš zaujímat? Mladí mají nezpochybnitelný papír z radnice a tuhle noc strávili pod naší střechou spolu v jednom pokoji a nejspíš nejen hlubokým spánkem. Ráno mu dokonce nese snídani až pod nos. Myslím, že tu není moc co řešit.
- Marie:** Jsou to třesťidla. Tohle jim přece nemůže vydržet celý život.
- Karel:** Je na nich, aby našli společnou cestu. Oni si už nějak poradí i bez nás.
- Marie:** Ale jak?
- Karel:** Nějak určitě. Třeba mu zrovna nesla nahoru otrávený kafe.
- Marie:** Ty si ze všeho musíš hned dělat srandu, co?
- Karel:** Vem to tak, Maruš, kdyby Andyho přivedla před svatbou, tak bychom jí ho třeba rozmlouvali a ona by nás jako poslušná dcerka poslechla a dost možná by tak přišla o velkou životní lásku.
- Marie:** Tím omlouváš, že se vdala bez rozmyslu.
- Karel:** Naše rady jsou stejně starý jako my. Pro ně jsou nepoužitelný.
- Marie:** No dovol!
- Karel:** Mě životní zkušenost naučila, že ženský mají v sobě zabudovanej takovej radar. Šestej smysl.
- Marie:** To je blábol.
- Karel:** Jak jinak by bylo možný, že sis mě vzala? Jen si vzpomeň, jak jsme se seznámili.
- Marie:** Nalil si mi za krk Kofolu. Šly po mně všechny vosy z okolí.
- Karel:** Správně. Bláhově jsem se tehdy domníval, že ze sebe ty šaty strháš, a

ty jsi místo toho skočila rovnou do rybníka a splašila mi všechny ryby.

Marie: To mi tehdy bylo fakt dost ukradený.

Karel: A vzpomínáš, co si řekla, když si vylezla ven celá urousaná? Koukla si na tu spoušť a skrz zuby jsi procedila: kdo si mě teď vezme. No a já nabíd, že klidně já.

Marie: Můj bože, je to genetický.

Karel: Není. My jsme přece spolu ještě přes rok chodili.

Marie: Urychluje se to.

Karel: Hele, matko, přešaltruj na pochopení. Myslím, že jestli něco od nás Terežka potřebuje, tak je to podpora.

Marie: Když já nevím...

Karel: S čím si vlastně nespokojená?

Marie: Takže mám být vlastně ráda, že přišla s klukem, kterého vůbec nezná?

Karel: Třeba je to ta láska na první pohled.

Marie: Spíš láska na jediný pohled.

Karel: Hele, Maruš, já ti něco povím. Minulej tejden mi Venca v práci vyprávěl, jak k nim přišel nápadník za jejich Jituškou. Představ si frajera s dlouhejma mastnejma vlasama, na krku řetěz jak od chlíva, potetovaný obě ramena, otrhaný džíny, a v zahumusenejch kanadách šel rovnou přes památečnej peršan v obýváku. A první, co Vencovi řekl, bylo: Nemáš cigáro, sokole?

Marie: Co na to Venca?

Karel: No vyrazil s ním dveře. Jituška pak probřečela celej večer, že prej má po veliký lásce. To je mi ten přeštudovanej Andy fakt o dost milejší.

Marie: Ale dyť já vím. Já jen, že to bylo tak náhlý.

Karel: Já navrhuju, aby naší strategií byla pasivní rezistence. Já neříkám tak ani tak, ale na moje slova dojde. A zasahovat budeme, teprve až bude

nějaká krize, a pouze na znamení. Jako autobus.

Marie: Já bych přece jen...

Karel: Ty snad chceš, aby Terezka šla proti nám?

Marie: To by přece neudělala.

Karel: A možná i udělala, kdybys ji natvrdo postavila před dilema, jestli my nebo Andy.

Marie: Asi máš pravdu. Chce ho Terezka, tak ho chceme i my. Měli jsme dceru a teď máme i syna. Ale Majce a Edovi to řekneš ty, vid'.

Karel: To se rozumí. Řeknu mu, vítej do rodiny, sokole.

(Zazvoní zvonek.)

Marie: Zdá se, že budeš mít příležitost. My o sokolu a Eda na střeše.

Karel: Už to tak vypadá, že dorazili naši úhlavní příbuzní. Jdu jim otevřít a všimni si, Maruš, že se vztyčenou hlavou. (Jde ven.)

Marie: Nic jinýho ti stejně nezbyvá.

(Vchází Majka s Edou.)

Marie: Hezké ráno.

Eda: Jo, v to doufám.

Majka: Ahoj. Kdepak jsou mladí?

Marie: Ještě jsou nahoře. Váš Andy totiž dostal snídani rovnou do postýlky. Skočím pro ně. (Odchází.)

Eda: Hergot, ta ho ale uhání.

Karel: To víš, musí se snažit, když se na toho tvýho synka stojí taková fronta. Na schodech jsem viděl několik princezen, pár zpěvaček, asi tucet hvězd stříbrnýho plátna a až po střechu topmodelek.

Eda: Hele! Náš Andy není žádněj chudáček. Je prostě víc intelektuál.

Karel: Nejspíš proto si ho ta naše intelektuálka vybrala.

Eda: Nadbíhá mu.

Karel: Proč by ho sakra měla uhánět? Vždyť jsou manželé.

Majka: Mně se to zdá být milé. Snídani do postele bych si taky nechala líbit.

Eda: To Andy ji dostal.

Majka: (Jen zasyčí, ale mlčí.)

(Přichází Tereška, už normálně oblečená, Andy a Marie a navzájem se zdraví.)

Andy: Ahoj, mami, nazdar, tati.

Tereška: Zdravím vás.

Eda: Dobrej den. (Majka jen mávne rukou.)

Karel: (Potichu k Marii.) Houstone, máme problém. Eda se tváří vážně.

Eda: Ehm. Ehm. Tak jsme se s maminkou dlouze radili o nastalé situaci, že?

Majka: (Ani nehne brvou.)

Eda: A jsme toho názoru, vid', maminko?

Majka: (Klopí oči.)

Eda: Že by se Andy a Tereza měli rozvést.

(Tereška, Andy, Karel a Marie se na sebe chvilku dívají, pak udělají hlouček a radí se a pak se zase rozejdou.)

Tereška: Tak my jsme se všichni krátce radili a jsme toho názoru, že nevíme proč.

Eda: To je přece jasné!

Karel: Mně tedy ne.

- Eda:** Vzali se, a přitom se vůbec neznají.
- Karel:** Takže by se měli rozvést, aby se nestačili poznat? Bojíš se, že když se poznají, že už se nebudou chtít rozvést?
- Eda:** Podle mne by lidé měli k vážným životním krokům přistupovat s rozmyslem a rozvahou.
- Marie:** A proč ten spěch? Rozvod je přece taky vážný životní krok.
- Eda:** Vy mě neberete vážně!
- Karel:** Měli by se rozvést a následně svoje partnerství registrovat.
- Marie:** To můžou jen stejnopohlavní páry.
- Karel:** To je diskriminace! Já protestuju!
- Eda:** Tak dost! Rozvedou se, a basta!
- (Terezka a Andy se musí otočit, aby nebylo tolik vidět, že se smějí.)
- Eda:** Andy! Je ti snad tvůj otec k smíchu?
- (Terezka a Andy zůstávají otočení zády a je vidět, že se hodně smějí.)
- Eda:** My s maminkou, že ano, trváme na rozvodu. (Otočí se na ni.)
- Majka:** Jistě, tatínku. (Jakmile se Eda otočí zpět, tak hlavou a rukama výrazně gestikuluje, že to tak není.)
- Eda:** Vyzývám tě, Karle, abys dceři důrazně domluvil!
- Karel:** To jsem párkrát zkoušel, ale od jejích tří let už to nefunguje. Navíc já k rozvodu nevidím žádný důvod.
- Eda:** Jsme jejich rodiče. Musí nás poslouchat.
- (Andy a Terezka se otočí a jdou spolu vpravo až na kraj jeviště a vše pozorují.)
- Karel:** Mně stačí, že občas přijede domů, že řádně studuje a nefetuje.
- Eda:** Trvám na rozvodu. Konec konců tu jde o štěstí mého syna.
- Marie:** Já zase plně podporuju svoji dcerou.

- Karel:** A já pevně stojím za svým zet'ákem.
- Eda:** Cože?
- Karel:** Vidličky a nože.
- Eda:** Jestli se Andy nerozvede, tak ho vydědím.
- Andy:** To už jako nedostanu žádný kapesný?
- Eda:** Ani korunu! (Přitom se otočí ke Karlovi a rázným gestem ruky naznačí, že je to jisté.)
- Karel:** (Směje se.) Znáš tohle? (Začne zpívat.) Zním jednu dívku, ta má dukáty, má dukáty, a chalupu a chalupu dostane od táty.
- Marie:** A ještě tu, no, jak se to řekne, novou almaru.
- Karel:** (Zpívá.) Jasně. A novou, novou almaru.
- Eda:** My jsme snad v blázinci.
- Marie:** A jakej máš na to názor ty, Majko?
- Majka:** Mě do toho netahejte. Já jsem tu jenom proto, abych souhlasila. Jedno s čím.
- (Andy a Tereza to pobaveně sledují, zatímco rodiče jen bezradně koukají kolem sebe, krčí rameny apod.)
- Terezka:** (Zašeptá Andymu.) Co takhle cvičení dvacet osm?
- Andy:** Myslíš řízenou hádku?
- (Tereza přikývne a Andy jde na druhou stranu jeviště.)
- Andy:** Je pravda, že se s Terkou zatím moc neznáme, ale takový byl plán. Co mě ovšem děsí, je tvůj předobraz.
- Terezka:** Co tím myslíš?
- Andy:** Tvoje rodiče. Zejména otec. Jen všechno zlehčuje.
- Terezka:** Je to čtverák. (Otočí se na Karla. Ten si pohodlně sedne do sedačky a čeká, jak se to vyvine.)

- Andy:** Spíš lehkomyšlný mluvka.
- Karel:** To si dám na vizitky.
- Andy:** Vidíš? A co když jsi po něm. Co když náš vztah bereš jen jako vtip.
- Terezka:** Můj otec se občas chová jako děcko a někdy zase jako stand-upový komik, ale co ten tvůj? Předvádí tu nerozhodnost maskovanou tvrdým postojem bez ohledu na důsledky. Chce, aby se všechno točilo kolem něj, a přitom jeho gravitační přitažlivost je nulová.
- Eda:** Cože? Já nejsem nula!
- Andy:** Tati, prosím, nech to na mně.
- Terezka:** Co když jsi úplně jako on. Nehodlám celý život uctívat tvoje vrtochy.
- Andy:** Otec není vrtošivý, ale zásadový.
- Terezka:** Jinými slovy alfasamec.
- Andy:** Pořád lepší než být betasamec.
- Terezka:** Já chci chlapa, o kterého bych se mohla opřít v krizi, a v běžných situacích by byl můj rovnocenný parták, a zatím vidím jen nejistýho chlapečka, který nevidí ani za okraj pískoviště.
- Andy:** Já jsem chlap, ale ty jsi jen rozmazlená holčička.
- Eda:** (Šeptá Majce.) Vyvíjí se to dobře.
- Andy:** Vůbec nevím, jestli tě ještě chci poznat.
- Terezka:** Mně stačí, co vidím. (Ukáže na Edu.) Jak bys vypadal za pár let.
- Marie:** Já bych...
- (Andy a Terezka se na ni podívají.)
- Marie:** Tak nic.
- Terezka:** Jediná výhoda, kterou vidím, je to, že nemusím používat otřepanou

frázi: Kam jsem dala oči!

Andy: A já rozum!

Terezka: Kde bys ho vzal? Nezdědil si ho a v apatyce ho nekoupíš.

Andy: Á. Paní rádoby vtipná.

Terezka: Už tě nechci ani vidět.

Andy: Dám ti radu. Zavři oči.

Marie: Tak dost! Karle, řekni něco!

Karel: (Karel sedí na pohovce a s úsměvem to pozoruje.) Cvičení číslo dvacet osm. Řízená hádka.

(Všichni se na něj podívají.)

Terezka: Jak jsi to poznal?

Karel: Protože jsi bordelářka. Pořád tu někde necháváš ležet nějaká skripta a studijní materiály, a tak si v nich občas čtu.

Eda: Moment! Oni se nehádali doopravdy?

(Terezka a Andy zamítavě zavrtí hlavou.)

Eda: Jak teď vypadám, Andy?

Andy: Pořád stejně.

Eda: Už jsme s maminkou měli takovou radost, že je všechno na dobré cestě.

(Majka za jeho zády mává, že ne.)

Eda: Bylo to tak krásné, tak nadějně. Rozvod už byl na spadnutí.

Andy: Lituju, ale rozvod nebude.

(Terezka se do něj zavěsí a souhlasně pokyvuje hlavou. Marie a Majka si plácnou.)

Eda: Jen jste nás testovali. Jako pokusný králíky.

Karel: Lepší než laboratorní krysy.

Eda: (Jen rezignovaně mávne rukou.)

Terezka: Jsem nadšená. Sešli jste se v dokonalé sestavě. Eda je typický cholerik. Rychle vzplane a uhasit ho nelze ani silným slovním dělem. Majka je melancholik. Přijala jako fakt, že na jejím názoru nezáleží. Táta je typický flegmatik.

Karel: Mně je to jedno.

Terezka: Sarkastický flegmatik. No a máma je sangvinik. Raduje se ze všeho, co přijde. Drží se hesla, že nikdy nemůže být tak dobře, aby nemohlo být ještě líp. Vás by mohli rovnou vytesat do učebnic psychologie.

Karel: A tebe do seznamu drzých dětí.

Terezka: Mám omluvu. Jsem tvůj genetický otisk.

Eda: Než tedy definitivně vybuchnu, jak mi bylo předpovězeno, tak chci vědět: Bude rozvod, nebo ne!

Všichni bez Majky: Ne!

Majka: Asi ne.

Eda: Poslední nabídka. Zaplatím náklady rozvodu.

Karel: (Rozhlédne se.) No, asi jsi dost ušetřil.

Eda: Budeme hlasovat. Kdo je pro rozvod?

Andy: Pro rozvod obecně, nebo rozvod nás dvou?

Eda: Samozřejmě pro váš rozvod. Kdo je pro? (A hned zvedne ruku.)

(Majka nic.)

Eda: Mámo!

Majka: Já se zdržím.

Terezka: Kdo je proti?

(Terezka, Andy, Marie a Karel zvednou ruku.)

Majka: Kdo se zdržel? (Zvedne ruku.)

Eda: To tu mám zdavej rozum jenom já?

Terezka: (Drží Andyho kolem ramen.) My určitě ne. Jsme do sebe bláznivě zamilovaní.

Eda: Mámo, jdeme!

Karel: (Vstane z gauče.) To by stačilo! Uplatňuju právo pána domu. Mladí ven. Na zahradu. Ženský do kuchyně. Chci mluvit s Edou.

Andy: Sami?

Karel: Jo. Promluvíme si z očí do očí. Jako cholerik s flegmatikem. Na rovinu.

Terezka: Ale nás by to zajímalo. Čistě ze studijních důvodů.

Karel: Ven! A to je rozkaz.

(Andy a Terezka se postaví do pozoru a salutují.)

Andy: Provedu. Pochodem vchod! Levá, levá. Ta druhá levá.

(Andy a Terezka vypochoďují ven.)

Karel: (Otočí se k Marii a Majce.) Kšááá!

(Majka jde hned, Marie za ní a z legrace mu hrozí pěstí.)

Karel: Tak o co ti vlastně jde, Eduarde?

Eda: Nikdo mě tu neposlouchá.

Karel: A víš proč? Protože mluvíš o sobě, a tohle je o nich.

Eda: Andy nikdy nic neudělal tak okatě za mými zády.

- Karel:** Dospěl.
- Eda:** Je to můj syn.
- Karel:** A moje dcera. To já bych měl být na větvi. Kdyby přivedla Andyho a představila ho jako svého spolužáka, kamaráda nebo rovnou jako přítele a pak s ním chtěla pod mojí střechou strávit noc v jednom pokoji, tak bych to jako otec nevydejchal.
- Eda:** Co bys udělal?
- Karel:** Rozsádl bych je. Nebo rozležel. Jak se to řekne? Prostě bych je rozehnal a každé by spal jinde. Ale jsou manželé, a tak je to normální.
- Eda:** Co tím chceš říct?
- Karel:** Že v určitém ohledu se zachovali správně. Sex až po svatbě. Měl bys to ocenit.
- Eda:** Mám ocenit, že nás postavili před hotovou věc, že z nás udělali blbce?
- Karel:** Ne. Měl bys být rád, že nás zbavili dvou největších problémů, které otcové s dětmi prožívají.
- Eda:** (Jen nechápavě zakroučí hlavou.)
- Karel:** Dávej pozor. Za prvé je to hledání partnera. Představ si, že by ti Andy vodil domů různé holky jako na běžícím páse. Jedna by měla fialovou hlavu, druhá tetování, další by hulila jak sádrovej ježek, jiná by mluvila jako dlaždič, pak by zase přišla buchta s velkejma prsama a se silikonem místo mozku a nakonec by přived jednu rovnou z basy s tím, že jako psycholog ji zachrání.
- Eda:** Přerazil bych ho.
- Karel:** Má slušnou holku ze slušný rodiny, která je nejen hezká, ale i chytrá, a tak bys měl bejt rád, že máš po problémech.
- Eda:** Nepracuješ náhodou v reklamě? (Ironicky.) Slušná holka, ze slušný rodiny.
- Karel:** No a pak je ten druhej otcovskej stres. Svatba. Těch problémů, běhání,

a co víc, po celou dobu příprav úplně hysterický manželky. To jako matky. Aby to vyšlo, aby to bylo hezký, aby známý koukali a aby se na nic nezapomnělo. Navíc pak musíš bejt celej den v obleku a tvářit se státnicky. Dej mi pokoj.

Eda: Ty asi budeš pěkněj lenoch, co?

Karel: Znam tě chvilku, Eduarde, ale vím, že bys zařizoval kulový. Jen bys komandoval Majku.

Eda: Tohle nebudu poslouchat. (Odchází ven na zahradu.)

Karel: (Volá za ním.) Aspoň o tom zkus přemýšlet. (Říká pro sebe.) Tohle vidím na velkýho cloumáka. Minimálně vodkorum. (Jde do kuchyně a z ní současně vyjdou Marie s Majkou.)

Marie: Tak kde máme vlastně být?

Majka: (Rozhlíží se.) Asi dobrý. Nevidím nic rozbitého.

Marie: Nejhorší na tom je, že ať udělají cokoliv, tak se na situaci nic nezmění. Mladí prostě chtějí ten svůj experiment dokončit stůj co stůj.

Majka: To chápu. Andy je beran po tátovi, ale i tak mě to mrzí.

Marie: Ta svatba? Holka, jak já ti rozumím. Nebyly jsme tam, nemáme fotky a vlastně ani žádné vzpomínky.

Majka: Zato na tenhle víkend hned tak nezapomeneme, ale řešení svatby bych měla. My si ty fotky můžeme vytvořit samy.

Marie: Máš stroj času?

Majka: Ne. Ale můžeme použít fotoshop. Vezmeme nějaké fotky našich dětí, vybereme šaty, atraktivní prostředí, svatební kytku a podobně, a pak to všechno smícháme. Můžeme udělat klidně celou fotoknihu.

Marie: Není to podvod?

Majka: Ne. To je realita dnešní digitální doby. Nebo si snad myslíš, že lidi ve skutečnosti žijí tak, jak se prezentují na Facebooku? Zlatý voči.

Marie: No jasně. Děti nás zaskočily tajnou svatbou a my jim to vrátíme

fiktivním albem fotek. A svatba na nich bude přesně podle našich představ.

Majka: Tak. Natřeme jim to jejich vlastníma zbraněma.

(Vtom se z venku vrací Eda s Andym a Terezkou.)

Eda: Kde je Karel?

Marie: V kuchyni. (Jde blíž ke dveřím a volá.) Karle, pojd' sem! Ring volný, patnácté kolo.

(Karel se vrátí z kuchyně.)

Eda: Majko, sem! (Eda a Majka stojí na jedné straně jeviště a ostatní na druhé.) My trváme na rozvodu!

Karel: Já trvám na posvatební hostině. Pojd'te, dohodneme menu.

(Andy, Terezka a Marie nadšeně tleskají. Pak udělají s Karlem kroužek kolem stolu a radí se.)

Eda: (Mluví k Majce.) Ignorují nás.

Majka: Zjevně. Chtělo by to víc vnímat realitu.

Eda: Na čí straně vlastně jsi?

Majka: Samozřejmě na tvojí. Jen si myslím, že by bylo dobrý, kdyby si svůj postoj lehce korigoval. Stačilo by tak o sto osmdesát stupňů.

Eda: O sto osmdesát? To je ale opak rozvodu. Vlastně žádněj rozvod!

Majka: Můžeš tvrdit, že jsi je tím svým požadavkem rozvodu jen zkoušel, jako oni předtím nás.

Eda: Na to mi neskočí.

Andy: (Vykřikne.) Jahody, jediň jahody! (Zase se tiše spiklenecky baví.)

Majka: No jo. Oba víme, že do nás vidí jak do hubený kozy.

Eda: Když ustoupím, tak ztratím tvář. Musím na tom trvat.

Majka: Tak prostě trvej na něčem jiném. Nekompromisně.

Eda: To by možná šlo... (Zamýšlí se.)

Marie: (Vykřikne.) Na sádle jen přes moji mrtvolu!

Majka: Už není na co čekat. Jdi do nich, draku!

Eda: Sleduj. Hej, vy tam!

(Terezka, Andy, Marie a Karel se otočí směrem k nim.)

Eda: Něco vám teď všem řeknu a můžete mi věřit, že na tom budu nekompromisně trvat. Jak by řekl klasik: Přes tohle vlak nejede. Je to moje nepřekročitelná podmínka. Trvám na hovězím vývaru s játrovými knedlíčky.

Terezka: (Rozhlíží se po ostatních.) Kdo je pro?

(Všichni zvednou ruku.)

Terezka: Schváleno. (Opět se začnou radit.)

Eda: (K Majce.) Vidiš, už mi zobou z ruky.

Majka: Hlavně nepovol.

Eda: Jasně. (Volá směrem ke Karlovi.) A hostinu platím já!

Karel: Zapomeň. Hostinu vždycky platí otec nevěsty. Běž si na jinej píseček.

Eda: Ale jakej, když už je po svatbě?

Marie: Kup jim snubní prstýnky.

Eda: Oni nemaj prstýnky?

Andy: Máme.

Eda: Oba sem. Hned! (Ukáže prstem před sebe.)

(Terezka a Andy přijdou a postaví se před něj.)

Eda: Ukažte ruku.

(Terezka a Andy dají levou za záda a ukážou pravou ruku.)

Eda: Druhou ruku.

(Terezka a Andy ukážou levou ruku.)

Majka: Fakt je nemají.

Terezka: Máme. (Oba ukazují mobily.)

Eda: Vy máte prstýnky na fotce v mobilu?

Andy: Ani jsme je nemohli jít koupit. Na to bychom se museli setkat ještě před svatbou. Podmínkou bylo vidět se až na svatbě.

Eda: (K Majce.) Jseš si jistá, že si ho při kojení neupustila na zem?

Majka: (Směje se.) Mě by spíš zajímalo, jak to bylo na té svatbě.

Terezka: No když nás vyzval k výměně prstýnků, tak jsme vytáhli mobily a ty prstýnky jsme si prostě poslali MMS-kou do mobilů a pak je ukázali oddávajícímu.

Majka: Ten asi zíral?

Andy: Pravda, vypadal trochu na mrtvici. Mumlal něco o tom, že asi půjde do důchodu.

Terezka: No. Jen co prej prohraje volby.

Eda: Dobrá. Zajdeme všichni do klenotnictví a koupíme prstýnky. Vy vybíráte, já platím a maminka se bude za nás všechny dojímat.

Karel: A hostina bude tady u nás. Pojmeme to jako velkou zahradní party.

Eda: Souhlas. Už to vidím. Jako první bod si mladí navléknou ty prstýnky. Pak si dají pusy, aby si maminky mohly poplakat, a pak bude slavnostní slib.

Terezka: Jakej slib?

Eda: Slavnostně slíbíte rodičům, že už je nikdy nebudete překvapovat.

Andy: Klidně. (K Terezce.) Slibem nezarmoutíš.

Eda: Pak přijde hod kyticí. Hází se ještě vůbec?

Terezka: Když je po kom?

Karel: A pak už vypukne ta bohapustá žranice. A taky volná zábava. Hudba, zpěv, tanec a utahování si ze ženicha a obou tchyní.

Eda: (K Majce.) Tak to šlo hladce. V podstatě jsem morální vítěz.

Majka: Jistě, tatínku.

Terezka: Krucinál! Andy, koukni, kolik je hodin. Zmeškáme vlak.

Andy: No jo. Vezmu věci a běžíme. Snad chytíme alespoň poslední vagón.

Eda: Taky už musíme. (K Andymu.) Vlak nechte ujet, vezmeme vás autem.

Karel: My asi zůstaneme, co, mámo?

(Marie jen do Karla šťouchne. Andy zatím přinese tašku.)

Terezka: Tak ahoj, mami, čau, tati. Příští víkend zase přijedem.

Karel: Já vím, se špinavým prádlem.

Andy: (K Marii a Karlovi.) Rád jsem vás poznal a nezlobte se na nás. My opravdu oba věříme, že manželstvím lze najít opravdovou lásku.

Karel: A my to z celého srdce přejeme vám i nám.

(Všichni se loučí a pak odcházejí. Marie a Karel zůstávají sami. Vezmou si židle a posadí se vedle sebe doprostřed jeviště směrem k divákům.)

Karel: Tak matko, jaké je poučení z krizového vývoje?

Marie: Teď už přečkáme všechno. I když na začátku jsem měla trochu obavu, aby tě nepřešel humor. To by bylo fakt dost blbý.

Karel: Blbý je, když neberou ryby. Provdaná dcera je brnkačka.

Marie: Tak mě napadá, co nám asi jednou vyvedou vnoučata?

Karel: Nejspíš se nejdřív rozvedou a pak se teprve vezmou.

Marie: Nebo se za ně ožení jejich hologramy.

Karel: A nebo si vezmou roboty.

Marie: Proč ne rovnou nějaký mimozemšťany?

Karel: A nebo jim partnery přidělí ministerstvo manželství.

Marie: Nebo Všeobecná zdravotní pojišťovna. Podle diagnózy.

Karel: A nebo už svatby nebudou vůbec, protože žít v páru nebude moderní.

Marie: Říká se cool.

Karel: A dost možná bude manželství v budoucnu trestný čin. Omezování osobní svobody. Mohli by nás zavřít.

Marie: No a co. Stejně to máme spolu už teď na doživotí.

(Karel si přisune židli blíž a vezme Marii kolem ramen.)

Karel: Jako Terezka s Andym.

(Pomalou zhasíná světlo na jevišti.)

Marie: No jasně. Jako naše Terka se svým Andym.

(Na jevišti je tma.)

Marie: (Vykřikne.) Jééé! Nech toho, ty kanče!

Karel: Jak nech toho! Normálka, ne? Sex, kdy se mi zachce.

(Jeviště se rozsvítí a herci se děkují.)

Konec.